

Vychází každý čtvrtek o
9. hodině. Expedicí se
nachází v Nových alejích
číslo 116.

DALIBOR.

Předplacení při odbírání
v Praze pro měsíce říjen,
listopad a prosinec 50 kr.,
s poštou 1 zl.

Hudební týdeník s měsíční notovou přílohou.

Odpovědný redaktor:

Emanuel Meliš.

Nakladatel:

Robert Veit.

Číslo 9.

2. prosince 1858.

1. ročník:

Můj tatíček.

Sněžík padá na došiček
v bílý plášť jej zakrývá,
a v domečku můj tatíček
v černém lůžku spočívá.

Sněžík z jara zas roztane,
z květe luha odkrytá;
leč můj tatíček nevstane —
černá rakev nezkvítá! —

B. Brádelský.

Píseň milostná.

Za lesíkem na paloučku
stojí lípa košatá,
u večer tam pěnkavice
lásky písně štěbetá.

Štěbetá, že moje milá
srdci dává úlevy,
když jí z očí písně čítám
a z úst sladké nápěvy.

Fr. Točl.

Majorano. *

Noveletka ze života hudebnického.

Bylo to na den Nanebevzetí Panny Marie roku 1713. Slavnostně ozdobený chrám v Barri u Florence sotva zaujal množství nábožného lidu, který sem přišel, by přítomen byl této kostelní slavnosti.

Také na kůře hemžili se hudebníci a zpěváci, kteří se právě chystali, by nějakou vznešenou mši provedli.

Svatá oběť počala a každý naslyšel bohonadšeným a vznešeným zvukům.

Ale hlasy zpěváků a zpěvaček byly tenkrát přehlušeny stříbrojasným sopranem, kterýž jistě a pevně slavnostní melodie dávané mše přednášel.

Hudebníci s podivením se obraceli a spatřili hned hošíka růžových lící a rusých kadeří, jehožto zevnějšek

vzdor neúhledným selským šatům, jimiž byl oděn, přede každého zajímal.

„Co tu děláš, hochu?“ promluvil k němu užaslý kapelník a měřil ho skoumavým zrakem od paty až k hlavě.

Hošík ale sepal něžné ručinky a pohlížel svýma jasnými modrými očima tak prosebně, že se tahy kapelníkovy k přívětivému úsměchu sloučily; i dovolil hošíku, by zde zůstatí mohl.

Když byla mše u konce, vystoupil mistr Caffaro, uchopil hošíka za rameno, zatrásl jím, řka:

„Nuže, hochu, tys svou věc dobře provedl, nyní ale za to půjdeš se mnou k snídání.“

Chytrý kapelník vedl s těmito slovy ubohého hochu do svého obydlí a dal mu hojné snídání přinést.

Chlapec nikdy tak dobře ještě nejedl a sotva mu zbývalo času, by zvědavé otázky kapelníkovy v přetrhovaných slovech a s plnou hubou zodpověděl.

„Jak se jmenuješ, synu?“

„Gaetano Cafarelli.“

„Jak jsi stár?“

„Ještě ne deset let, pane!“

„Tvé rodiče nezdají se míti o tebe velikou péči, neboť tvé šaty jsou chatrný.“

„Ach, pane, můj tatínek je chudý rolník a zpotřebuje sám to, co si vydělá.“

*) Majorano Gaetano jménem Cafarelli narodil se r. 1703 v neapolské provincii Barri. Maje překrásný hlas byl od Porpory 6 let ve zpěvu cvičen a vzbudil v celé Itálii velkého podivení. Roku 1730 odebral se do Anglicka. V Benátkách, kdež roku 1740 zpíval, dostal za každé vystoupení 700 zechinů; ano, on si dobyl takého jmění, že si vévodství San Donato koupil. Roku 1770 konal uměleckou cestu do Paříže, kdež si mnoho slávy i peněz dobyl. Cafarelli zemřel dne 1. února (dle jiných dne 30. listop.) 1783 v Neapoli.

„Ty miluješ přede hudbu, hochu?“

„Více než svůj život, pane! Slyším-li hudbu, zapomenou i na jídlo.“

Caffaro věděl už dosti. On viděl v překrásném hlasu chlapcově prostředek, by své kapelle k slávě a sobě ke cti dopomohl. Gaetano dal se snadno přemluvit, by do domu otcova nešel a raději zůstal u Caffary, kde mu nejen ničehož scházeti nebude, nýbrž kde také — co mu bylo největší nástrahou — hudbu dle libosti provozovati bude.

Otec Gaetanův, od lidu jen Majorano zván, byl nedbalý člověk. On se pravidelně každý den opíjel, nestaral se nikdy o budoucnost a spojoval mimo to s těmito úhonnými vlastnostmi nelidský charakter, kterýž při větší zmužilosti by z něho utvořil notného lupiče.

Jeho žena brzy umřela, porodivši k neštěstí ještě zdravého hošika. Dá se snadno mysliti, že při takových okolnostech vychování mladistvého Gaetana nebylo příliš kloudné.

Chlapec rostl, ale brzy vznikla v něm mocná náklonnost k hudbě. Když se nějaký kočující citerák aneb několik písničkářů v krčmě slyšeti dalo, zapomněl na jídlo a pití a nemohl dost naslouchati líbezným zvukům. Ovšem čekalo naň v otcovském domě porcí bití, když hudebními laskominami přemožen, dlouho v krčmě se zdržel. To však mu nebránilo; a hned druhého dne běžel opět na mnoho hodin, by někde nějaké dudy slyšel.

Ale také okolní chrámy navštěvoval pilně každý svátek a každou neděli, když věděl, že se nějaká mše dávati bude a právě taký výlet přivedl malého Cafarelloho do chrámu v Barri, kdež se pokradmo mezi zpěváky vmíchaje pozornost mistra Caffara zbudil.

Starý Majorano nebyl ani dost málo v starostech, že jeho syn dlouho domů nešel.

„Ničema, ztrpčil mně dosti život, ať jde k ďasu!“ Takovými výroky vypuzoval si pečlivý otec z hlavy zmišení chlapcovo. (Pokračování.)

O prvních začátcích na piano.

Sděluje Frant. Blažek, učitel harmonie na ústavě varhanickém. (Pokračování.)

Konečně nám zbývá promluvit o notách, jimiž se značí trvání tónu obyčejně poměru nerovného.

Rozdělování not na díly počtu nerovného jest pro některé žáky trochu nepřístupné. Pročež radno, aby učitel nežli vysvětlování před se beře, rozvážil, s jakým žákem má co dělat. Je-li žák příliš mladý, v počtech nezbehlý, bude lépe, když se učitel jen na ty nejobyčejnější díly, jako máme triole a sextole, obmezí, ostatní však na pozdnější dobu odloží a příležitostně jich povstání vy-

světli. Je-li ale jist, že to žák pochopí a porozumí, (zvláště má-li známost o zlomkách) tedy mu to může asi takto přednesti:

Pohledneme-li na rozdílnou podobu not a skoumáme-li jejich platnost a poměry mezi sebou, shledáme, že se jimi dá vyznačiti polovice, čtvrtý, osmý, šestnáctý atd. díl jistého trvání tónu. Na této dělitelnosti však není dosti; v hudbě jest rozmanitějšího rozměru v trvání tónu zapotřebí. Nemáme posud žádných zvláštních známek, které by nám představovaly třetinu, pětinu, šestinu, sedminu a nebo jinak, my nemáme not, které by platily 3tí, 5tý, 6tý, 7mý, 9tý, 10tý, 11tý, 12tý atd. díl jisté noty. Vzdor tomu, že pro takovéto díly nemáme v hudbě a v notovém písmě žádných zvláštních známek, možná je přece pomocí půl-, osminových — šestnáctinových atd. not vyznačiti.

Toutéž notou, kteráž udává polovici, dá se představit třetina trvání jisté noty. Půlnotou možná vyznačit třetinu celé, čtvrtnotou třetinu půl-, osminou třetinu čtvrt-, šestnáctinou třetinu osminové noty atd., jen když se místo dvou tři v jednu řadu spojí. Aby se ale vědělo, že se nota místo na dva, na tři stejné díly rozdělila, napíšem nad nimi číslici 3. Nato učitel ukáže žákovi povstání takového skupení ze všech druhů not a doloží: takovéto skupení třech not zove triola (trojka).

Triola

půlnotová žádá tolik času, co 2 půlnoty nebo 1 celá nota
čtvrtnotová „ „ „ „ 2 čtvrtnoty „ 1 půlnota
osminová „ „ „ „ 2 osminy „ 1 čtvrtnota
šestnáctinová „ „ „ 2 šestnáctiny 1 osmina
atd. Příklady se tak napíšou, aby stály delší noty nahoře a kratší pod nimi.

Touž notou, kteráž jest čtvrtina, možná také představit pětinu trvání jisté noty; čtvrtnotou se značí pětina celé, osminou pětina půl-, šestnáctinou pětina čtvrtnoty atd., když se jen místo čtyřech pět spojí v jednu řadu. Aby se ale na první pohled vědělo, že to nejsou čtvrtiny, nýbrž pětiny jisté noty, označí se číslicí 5.

Takovéto skupení pětintové zove se kvintola (paterka). Kvintoly z rozličných not příkladem se žákovi ukážou,

Kvintola

čtvrtnotová rovná se 4 čtvrtím, 2 půlnotám, 1 celé notě
osminová „ 4 osminám 2 čtvrtím, 1 půlnotě
šestnáctinou „ 4 šestnáctinám 2 osminám, 1 čtvrtnotě
atd. Aby viděl žák jejich povstání a platnost, sestaví se příklady notové, jak předešlé.

Sextola jest podle povstání a platnosti jejich jednotlivých not, s triolami v nejbližším spříbuznění. Právě tak, jak z noty rozdělením na čtyry stejné díly se tvoří

čtvrtina, podobně povstanou šestiny, rozdělí-li se nota na šest kratších a stejných dílů. Takováto řada šestinotová slove *s e x t o l a* (šesterka) a značí se číslem 6. Sextola čtvrtinotová žádá tolik času, co

4 čtvrtnoty, 2 půlnoty, 1 celá nota

„ osminová 4 osminy, 2 čtvrtnoty, 1 půlnota

„ šestnáctinová 4 šestnáctiny, 2 osminy, 1 čtvrtnota

atd. Podobně se stává *s e p t i m o l a* (sedmerka), vezme-li se místo čtyř sedm not jednoho a toho samého druhu v jednu řadu. Z toho tedy vysvítá, že tak jako sextola, kvintola, také septimola se rovná vždy čtyřem notám téhož druhu.

Septimola z čtvrtnot žádá tolik času, co

4 čtvrtnoty, 2 půlnoty, 1 celá nota

„ z osmin 4 osminy, 2 čtvrtnoty, 1 půlnota

„ z šestnáctin 4 šestnáctiny, 2 osminy, 1 čtvrtnota

atd. Co tady praveno, to učitel žákovi v příkladech názorně učiní.

Novemola (devaterka) povstane, rozdělí-li se delší nota na devět stejných dílů, *d e c i m o l a* (desaterka) na deset, *u n d e c i m o l a* (jedenáctka) na jedenáct místo na osm, tedy cokoliv jich v řadě máme, od 9 až do 15 rovná se vždy osmina notám téhož samého druhu.

Objeví-li se řada od 17 až do 32 not, v tom pádu se rovnají šestnácti notám téhož druhu. Nicméně spatřujeme v tom jakousi pravidelnost, která se dá v krátkosti takto vyjádřit: nachází-li se počet not mezi 2 a $4 = 2$, mezi 4 a $8 = 4$, mezi 8 a $16 = 8$, mezi 16 a $32 = 16$, mezi 32 a $64 = 32$ atd. notám téhož druhu.

Na to uvádí učitel rozličné příklady, by to žákovi názorně učinil.

(Pokračování.)

FEUILLETON.

Zprávy domácí.

(Opera.) *Der Prophet* (Prorok), velká opera v 5 dějstvích od G. Meyerbeera. (Dokončení.) Město Münster dobyto. Na ulici rozmlouvají měšťané o slávě a moci prorokově a roztrousí se mezi nimi novina, že prorok za krále anabaptistů korunován bude. Stranou sedí stará žena; jest to Fidesová, žebrající o almužnu na mši pro syna domněle zabitého. Po odchodu měšťanův blíží se poutník nějaký; i pozná Fidesová Bertu převlečenou a zvěstuje jí, že syn Jan jest zavražděn z rozkazu prorokova. Berta chce jej pomstiti. K slavnosti korunování v chrámě také přichází Fidesová vrhající kletbu strašnou na proroka; než pozná později v něm syna svého a oslavuje jej; on však, nucen okolnostmi, zapře ji. (4. dějství.) Vidíme Fidesovou v žaláři; přichází k ní Jan, však matka ho nechce znát, až když se všeho odříká; také Berta přichází dozvědění se náhodou, že dříve milovaný Jan jest prorokem, a zavraždí se. Zároveň Janovi zpráva přinešena, že nepřátelé oukladem do hradu se dostali (anabaptisté sami jej zradili). Jan však rozkáže dvěma věrným vojinům, aby, až zrádcové shromáždění budou, celý hrad, jenž na propasti vulkánské stojí, uzavřeli a napotom v rychlosti se pryč odebrali. A takto pochoval se Jan se zrádci i nepřáteli svými v ssutinách hradu. (5. dějství.) Hudba k „Proroku“ nemá té ceny, jako hudba Meyerbeerových arciděl „Robert ďábel“ a „Hugenoti“; ačkoliv se upříti nedá, že přicházejí v této opeře místa, kdež se velký talent Meyerbeerův skvěle osvědčuje. Myšlenky neplynou zde tak přirozeně a nenuceně, jako dříve; jsou v „Proroku“ více výsledkem obratné kombinací, než citu. Ku skutečně krásným momentům této opery lze připočísti *r e v o l u č n í* sbor v 1. dějství, *a r i o s o* Fidesové v 2. jednání, pak *ž e b r á c k á* *p í s e ň*, *duetto* mezi Fidesovou a Bertou, *p o c h o d* a *f i n a l e* v 4. dějství a *a r i e* Fidesové v 5. jednání. Skvělá partie této opery vložena je Fidesové; avšak žádá velkého objemu hlasu, tak že se zřídka kdy tak zpívá, jak se v partituru nachází. Brilliantní a vděčná partie jest *s o p r a n o v á* partie Berty; velmi těžká však je Jana z Leydenu, kteráž pro značného tenoristu psána jest. Prorok se dával ve všech velkých divadlech se skvělým výsledkem; avšak výsledky tyto musí se více slovnímu jmenu skladatele a mnohým zevněj-

ším úpravám, np. balletinu, dekoracím, než hudbě připočísti. Co se textu Scribeova dotýče, nachází se v něm mnoho poklesků proti historii. Je to text s obligátním klouzáním se na ledu, s východem slunce, s výjevy kostelními, s výbuchy prachu střelného atd. Provedení této opery bylo slušné, neboť zpěváci i orchestr se čacký drželi. S.

Koncert Cecilianského spolku dne 27. listopadu. Program téhož koncertu dosáhl zvláště tím velké zajímavosti, že kromě vzletupné *ouvertury* (A-dur) k „Heimkehr aus der Fremde“ od Mendelssohna, poprvé krásná *bájka* „Der Rose Pilgerfahrt“ (Pouť růže) s hudbou Schumannovou provedena byla. A jaký jest obsah této *bájk*y? Růže truchlí, že květinám není jako lidem dopřáno blaho lásky, i touží státi se *dívkou*. Vládkyně vil vyslyší prosbu její a dá jí za kouzlo růži, kterouž, když nosit bude, nejčistších rozkoší účastnou se stane; vypadne-li jí však, že se světem se rozloučiti musí. Růže, proměnivši se v „Růženu“, nastoupí pouť života. I najde soucitné srdce u hrobníka, jenž právě pro zemřelou dceru jistého mlynáře hrob byl vykopal. Hrobník vezme Růženu k sobě. (1. oddělení.) Jakmile se rozední, chce Růžena odejít; avšak hrobník vida v ní zdárnou *dívk*u vede ji k mlynáři, jemuž dcera byla zemřela. Mlynář i choť jeho žasnou nad podobností Růženy s dcerou jejich a přijmou ji za své dítě. Celá ves ji miluje a také Max, syn lesníka, zahoří láskou k ní a pojme ji za choť svou. Tímto jest touha její vyplněna. Rok na to obdaření jsou manželé dítětem. Máti věnujíc blahoplnou růži, již byla od vládkyně vil obdržela, svému dítěti, umře bez nářku a bolu, anto štěstím provázena na věčnost se ubírá. *Báchor*ka tato jest od Morice Horna velmi krásně pojata a provedena; avšak i skladatel Schumann nezůstal s hudbou pozadu. Jeho hudba jest charakteristická, významná a poetická, ačkoliv se v 1. oddělení místy jednotvárnou býti zdá. Ze sborů vynikají zvláště *p o h r e b n í* sbor do Gis a sbor vil do Cis-moll v prvním oddělení, pak sbor lesní do Es-dur v 2. oddělení. Pln jemného humoru jest také *duetto* v druhém oddělení „O Mühle, liebe Mühle“ (sopran a alt). Provedení obou skladeb bylo dobré. Sola zpívali obratně slečna *M i k o v á* (Růžena) a sl. *S c h m í d o v á*, pak pánové *E i l e r s*, *L u k e s* a *S t r a k a t ý* a došli

za pěkný, neúhonný přednes pochvaly. Slušno chvalně se zmíniti o řediteli A p t o v i, jenž si provedením tak půvabné skladby opět jeden lístek do věnce svých zásluh uvil.

Koncert V. Treibera dne 29. listop. v divadle. Pan Treiber, ve světě hudebním takřka neznámý pianista ze Štyrského Hradce jest začátečník; avšak solidní virtuos. Jeho bravoura není velká, ale hra jeho čistá, uhlazená, úhoz pružný a přednes neúhonný. Výběr skladeb byl jeho silám přiměřený; hrál koncert do D. od Ch. Meyera, jenž mu příležitosti poskytl, že nejen svou technickou obratností, ale i promyšlenou hru jemných kantilen na jevo podati mohl. Taktéž zdařile provedl druhou piecu na piano a došel zasloužilé pochvaly. Při tomto koncertu zpívala slečna Miková dvě písně od Abta, z nichžto se zvláště „Der Zufall hat es so gemacht“ tak líbila, že na všestranné přání opětována byla. Slečnu Mikovou doprovázel vkusně na piano p. V. Blodek.

— *Koncert* ku prospěchu čítárny německých studujících odbyval se v neděli dne 28. listop. Obsahoval sice mnoho čísel, však nebylo nic zvláště zajímavého, pročež o něm pomlčíme.

— Pan Fr. Vogl, professor zpěvu, jmenován jest čestným oudem od zpěváckého spolku v Bilíně.

— Pan Jos. Krejčí, ředitel kůru u křížovníků zvolen jest od jednoty k zvelebení kostelní hudby za ředitele varhanické školy. J. Krejčí narodil se dne 5. února 1822 v Milostíně v kraji rakovnickém a absolvoval r. 1838 pod Führerem školu varhanickou.

— Pan J. L. Lukes odejel k pohostinským hrám do Brna, kdež v několika operách vystoupí.

— Milovníkům umění vůbec vítána bude podobizna našeho výtečného pěvce J. L. Lukese, kteráž u Kriehubra ve Vídni vyšla. Vyvedení této podobizny je skutečně velmi pěkné, papír krásný a cena nad míru levná. Podobizna stojí 1 zl. stř. a prodává se v muzikálním obchodnictví R. Veita a J. Hoffmanna v Praze.

— Pan Höfler, professor dějepisu na universitě Pražské, odkryl v knihovně hraběte Matyáše Thuna v latinské řeči na pergameně psaný „Codex musicae“, obsahující theorii hudby z 11. století. Codex ten nacházel se v klášteře v Maulbronu ve Švábsku a nese na sobě rok 1084. Velezácný tento rukopis nachází se nyní v rukou pana dr. A. Ambrose, kterýž ho s kritickými poznámkami tiskem vydá.

— Do 30. listopadu nás došly konkurenční skladby pod heslem: „Lumír“, pod heslem „Vám pěju najnižší zdola piesní!“ pak „Ať žijou našich pěvců knížata“ (Čís. I. a Čís. II.) dále pod heslem „Beethoven“, pod heslem „Slavík“, pak „Koho pak by neblážil zpěv?“ — „Jen hudbu a zpěv miluji“, — „Errare humanum“ — „Alou páni muzikanti, všem s kuráží a mně taky; jakou já na mysl mám, takovou vám zazpívám“, (Národní.) a konečně pod heslem: „Kdy své lásky touhy, strasti pěje, k srdci mluví děvy zpěvy; krašší však ten zpěv, kdy z mužných srdcí zvučí chvály drahé vlasti.“ — Ouhřkem se sešlo 21 skladeb konkurenčních.

(L.) **Plzeň.** Oudové zdejší kostelní hudby světili letos poprvé svátek sv. Cecilie slavným způsobem. V děkanském chrámu konaly se služby Boží, při čemž zasloužilý ředitel kůru pan Frant. Mates Vitáskovu mši do C-dur a offertorium (sola pro fagott a lesnici) od Elsnera zdařile provedl.

(C.) **Z Boleslavi.** Zdejší zpěvácký spolek dával zde dne 21. t. m. koncert, při kterémž mimo mnohé německé

sbory také sbor Voglů v „Půda vlastenská“ a L. Zvonařův sbor „Vítání jara“ (text od Šmilovského) dobře prevedeny byly. Ze všech skladeb líbil se zvláště sbor Zvonařův, jenž na všestranné přání opětován býti musel.

Zprávy z Rakouska a z ciziny.

Berlín. A. Marx vydal první díl svého důkladného díla „Ludwig Beethovens Leben und Schaffen.“

Brusel. Ředitel zdejšího konservatoria, Fétis, vydá v Paříži své dílo: „Hudba minulosti, přítomnosti a budoucnosti.“

Krakov. Dne 15. t. m. dával v zdejším divadle Ed. Rappoldy, chvalně známý virtuos na housle první svůj koncert přednášeje Mendelssohnův koncert a „rondeau du lutin“ (tanec šotkův) se skvělým výsledkem.

(P. Nov.) **Moskva.** Nedávno zde debutovala krajanka naše p. Božková v nové operě Věrslovského „Gromoboj“ a líbila se velmi; byla přijata k zdejší operě. Císař pán, jenž právě zde se zdržoval, udělil jí drahocenný dar. Z toho viděti, že se českým umělcům nejen ve Francii a v Anglicku, ale i v Rusích dobře daří, zvláště když se ruský naučili.

Nový York. Jeden ze čtyř zdejších ředitelů divadel jest také Čech, jmenem Mareček.

Paříž. Klavírní virtuosové našli nebezpečné soupeře; jsou to tak zvané „pianos mecaniques“ (mechanická piana), dlé nichžto císařský dvůr v Compiègne tančí. — Příjem zdejších oper obnášel v měsíci říjnu 1,429.447 franků. — V „opera comique“ bude dávaná nová opera od Clapissona „Les trois Nicolas“ (Tři Mikuláši). — První zábavu pro komorní hudbu uspořádal Vieuxtemps dne 25. listopadu v sále „Beethoven.“

Petrohrad. Zdejší pěvec ruské opery p. Leonov smluvil se s městským úřadem Taganrožským i Rostovským, že sestaví společnost hereckou i operní pro zimu v Taganrogu i pro leto v Rostově na Donu.

Terst. Ant. Bazzini, znamenitý výtečník na housle, koncertuje nyní v zdejším městě.

Vídeň. V neděli dne 21. hrál Jan Strauss se svým orchestrem poprvé ve „Volksgarten salonu.“ Z provedených kusů líbily se jeho valčíky „Abschied von St. Petersburg“, pak „pochod Bariatnianského“, z kterýchžto skladeb vane duch slovanský. Ne méně zavděčil se obecenstvu svou „Bonbon“ a „Champagner Polka“, ježto veliké pochvaly došly. — Slovnítné virtuosky Karolina a Virginie Fernyové daly zde již sedm koncertů s nejskvělejšími výsledky. Také studující technického ústavu zadali o dovolení, by mezi sebou zřídili spolek zpěváků.

Vratislav. Uprázdňené místo ředitele hudby na zdejším semináři po Masoviusovi obdržel Vierling, skladatel ouvertury k „Marii Stuartové“, písní atd., jenž i co výtečný ředitel a varhaník znám jest.

Úmrtí. Johanna Kinkelová, spisovatelka v hudebních věcech, zemřela dne 17. listopadu v Londýně, vrhnuvši se z třetího poschodí dolů.

Listárna. Panu A. T. v K. Těchto básní nelze upotřebit; pošlete větší výběr! — Panu J. z Š. Znělek nepoužíváme. — Panu L. v Rjece. Děkujeme za opravu, již příležitostně podáme. Račte nám častěji dopisovat. — Panu V. T. v Miláně: Vašnostin dopis nás došel ve středu a nebylo možná ho v 9. č. upotřebit, přijde v č. 10. Račte jen dále nás dopisy podporovat.